

rei nem képesek eljuttatni egy kielégítő tetőpontig. Amennyiben az eredeti címben szereplő Ezüst-tó a mozivászon, Mitchell megragad a csillogó felszínén – mélyének kincsei kartávolságon kívül maradnak.

VARRÓ ATTILA

A jelenés

L'apparition – francia, 2018. Rendezte: Xavier Giannoli. Írta: Jacques Fieschi és Marcia Romano. Kép: Eric Gautier. Szereplők: Vincent Lindon (Mayano), Galatée Bellugi (Anna), Patrick d'Assunção (Borodin), Elina Löwensohn (Villeneuve), Alicia Hava (Meriem). Gyártó: Curiosa Films. Forgalmazó: Vertigo Média. Feliratos. 144 perc.

Amostani francia filmdömpingben egyre rosszabb alkotások jutnak el hozzánk. Az egy kaptafára készült érdektelen-humortalan romkomokhoz képest üdítő kivételt jelent Xavier Giannoli alkotása – mert máshogy rossz, mint a közelmúltban látott francia művek. *A jelenés* súlyos dráma, amely a hit kérdését járja körül. Főhőse egy francia riporter, aki a legveszélyesebb háborús zónákban tevékenykedik, és az életveszélyes munka során nemrégiben veszítette el egy közeli kollégáját. Ha tehát valakire ráférne egy kis hit és vigasz, az épp Jacques Mayano, akit szinte karmikusan talál meg egy vati-

Kaliforniai rémálom

Under the Silver Lake – amerikai, 2018. Rendezte és írta: David Robert Mitchell. Kép: Mike Gioulakis. Zene: Disasterpeace. Szereplők: Andrew Garfield (Sam), Riley Keough (Sarah), Laura Leigh (Mae), Zosia Mamet (Troy), Topher Grace. Gyártó: Pastel Productions / Stay Gold Features. Forgalmazó: Cinetel. Feliratos. 139 perc.

Miután David Robert Mitchell a 2015-ös *Valami követtel* visszacsempészte az álomszerűséget a kortárs amerikai horrorfilm fősodrába (utat nyitva a *Tűnj el!* vagy az *It Comes at Night* sikerének), meredeken felívelő pályájának *Ponyvaregényében* rögtön a posztmodern zsáner-hommage-ok és szerzői manírok aprópénzére is váltotta. A *Kaliforniai rémálomban* ezúttal a James Ellroy nevével fémjelzett modern Los Angeles-*noir* dekonstrukcióját végzi el az álomlogika láncfűrészével, valahol *A nagy Lebowski* és a *Kék bársony* határsávjában. Huszonéves *slacker*-hőse a szemben lakó dögös szom-

széd lány váratlan eltűnése után hobbinyomozásba kezd, egyre mélyebbre süllyedve a Silver Lake bohémnegyed sötét és zavaros mélyvízében, ahol bizarr bűnözők szedik áldozataikat öleb-sorozatgyilkostól bagolyfejű *femme fatale*-ig – a rejtély kulcsa helyett azonban csak újabb és újabb pop-kulturális összeesküvéselméletre talál, a *noir-mystery* pedig átadja helyét a horromisztikumnak.

2012-es *low-budget* első filmje óta Mitchell elkötelezett krónikása az amerikai kamaszálomok mögött rejtőző végtelen ürességnek, filmjeiben elveszett illúziókat katalogizál. *Első Szerelemről (The Myth of American Sleepover)*, *Örökifjúságról* (a *Valami követ* könyörtelen szörnyetege maga az elkerülhetetlen felnőtté válás, amelyet a szex-szel, utazással, baráti bulikkal csupán kissé elodázni lehet, elszökni előle soha), vagy éppen a Korlátlan Szexuális Kalandokról, amelyet a *Kalifornia rémálom* nyomoz-

ása ígér recskakezű *voyeur*-hősének – ám valódi beteljesülések helyett csupa *coitus interruptus* lidércnyomások kudarcaival szembesíti. Mintha csak maga a film is egy ilyen megszakított aktusba vonná a nézőt, a talányosabbnál talányosabb epizódok érzéki élmények áradatával ingerlik szexi filmidézettől kihívó formai truvájokon át a Lynch-bazár minden csábkellékéig (lopakodó zoom, édesbús dízóz-szám, matroska-szerkezet), ám sem érdektelenné váló története, sem sablonos központi karakte-

káni püspök, hogy felkérje: vezesse le azt a vizsgálatot, amit egy fiatal lány ügyében folytatnak, akinek állítólag jelenése volt: egy domboldalban alakot öltött előtte Szűz Mária.

A film nyomasztóan lassú tempóban, több valós időben játszódó jelenetet alkalmazva mutatja be a kihallgatást és az ehhez kapcsolódó eseményeket – tévedünk, ha azt hisszük, ez valami izgalmas inkvizíciós tevékenység: valójában egy hosszadalmas és körülményes hivatalos eljárás, amit a rendező vélhetően azért tart olyan fontosnak ilyen részletességgel bemutatni, hogy átéljük azt az utat, amin a hős keresztülmegy, és lássuk, honnan hova jut el a végére.

Ebben az útban azonban sokáig semmi érdekes nincsen; jellemzően másfél óra is eltelik (a két és félórás játékidőből), amíg Giannoli eljut a központi témához és felmutat egy bibliai áthallásokkal teli izgalmas történetet, amelyben a Szűzanya többféle formában is megjelenik, Jacques-nak pedig el kell választania az ocsútól a tiszta búzát, azaz kideríteni, melyik az igazi. Mivel azonban ezt az izgalmas problémát az alkotó túl későn veszi elő, egyrészt már nem tudunk azonosulni a szomorú szemű, mélabús újságíróval, másrészt a film nem oda fut ki, ahova időhúzás nélkül kifuthatott volna – a katarzis így elmarad.

VAJDA JUDIT

Eldorado

Eldorado – svájci-német, 2018. Rendezte és írta: **Markus Imhoof**. Gyártó: **Thelma Film AG / Schweizer Radio und Fernsehen (SRF) / Zero One Film / Bayerischer Rundfunk (BR)**. Forgalmazó: **Cirko Film Kft.**. *Feliratos*. 90 perc.

Markus Imhoof egy fésületlenségében is érdekfeszítő, személyes hangvételű dokumentumfilmet forgatott a menekültválságról. A svájci rendező feleleveníti, hogyan fogadott be családjá egy olasz menekültlányt a II. világháború idején, és ezzel a már-már hollywoodi filmben illő drámai történettel nemcsak markáns érzelmi többletet kölcsönöz filmjének, de történelmi keretbe is ágyazza a migránsválságot. Azt sugallja, az előítéletek felélénkülése és a személytelen bürokrácia már akkor is életüket roppantott össze, amikor nem távoli kultúrákból, hanem szomszédos országokból vándoroltak be Európába. A film legnagyobb erénye, hogy miközben a migránsokat mentő olasz hajókon, a visszautasított menedékkérőket tömörítő gettóknak, és a svájci-olasz határon intézkedő készített interjúkkal megismerteti velünk a menekülthullám különböző arcait, ezekhez az arckokhoz megrendítő sorsokat is kapcsol, akiknek a története épp

azért lehet megrendítő, mert Imhoof megvilágítja a migráció tágabb összefüggéseit.

Az *Eldorado* nem tettei magát apolitikusnak (a menekültek egyenlő arányú elosztása mellett érvel), de ezt olyan, épkezláb érvekkel teszi, amik az Európai Unió szerepét is megpendítik a válság fenntartásában (emlékezetes példája a Svájc-ból kitoloncolt afrikai farmeré, aki hazatérve azért bukhat bele a szarvasmarhatartásba, mert az eltörölt EU-s vámok révén az európai tej olcsóbb lett, mint az afrikai). Néhány patetikus felszólalása ellenére („Vajon a mennyország kapuja felett is van szögcsatorna?”) Imhoof keserű, hétköznapi-ságában is tragikus pillanatokkal les el a bevándorlók megpróbáltatásaiából, és az európai médiában gyakran démonizált, dühös vagy kétségbeesett menekültarcok mögött meglátja a mélyen emberi traumákat, hogy utána politikai hovatartozástól függetlenül, és díjnyertes dokumentumfilmeknél (*Tűz a tengeren*) élesebben helyezze melléljük összeurópai felelősségünket ezen traumák minél empatikusabb kezelésében.

SOÓS TAMÁS DÉNES

Ahol a gonosz lakik

El habitante – mexikói, 2018. Rendezte és írta: **Guillermo Amoedo**. Kép: **Erwin Jaquez**. Zene: **Manuel Riveiro**. Szereplők: **Maria Evoli (Maria), Vanesa**

Restrepo (Camila), Carla Adell (Ana), Gabriela de la Garza (Angélica). Gyártó: **Purgatorio**. Forgalmazó: **ADS Service Kft.** Szinkronizált. 93 perc.

Bár az uruguayi születésű Guillermo Amoedo közel tízévesnyi felkészülés után rögtön angol nyelvű egészestessel, a *The Stranger* rendhagyó vámpírfilmjével mutatkozott be 2014-ben, és azóta is alkotótársi viszonyt ápol az indokolatlanul sokat foglalkoztatott Eli Roth-tal, második horrorját valamiért nélküle forgatta Mexikóban és alig ismert színészekkel, a váltás pedig aligha tett jót rendezői pályájának. Az Amoedo által forgatókönyvíróként is jegyzett *Ahol a gonosz lakik* nyitányában három nő nekilát, hogy kirabolja egy egykori szenátor villáját: végre rendezni akarják a tartozásukat, és még az sem jelent számukra különösebb problémát, hogy a férfi és felesége otthon tartózkodnak. A sima ügynek tűnő balhé ott kap gellert, hogy megtalálják a házaspár pincében tartott kislányát, akiről hamar kiderül, hogy nem valamiféle szülői perverzióból őrzik a külvilágtól elzárva, a magyarázat még ennél is súlyosabb.

A filmet nézve rövid időn belül világos lesz, hogy Amoedo nem az ócska ijesztgetések és a hatásvadász formai megoldások híve, izléses kompozíciói és lényegretörő

cselekményvezetése úgy fél óráig bizakodásra adnak okot. Aztán egyre nehezebb lesz elfojtani a kérdést, hogy egy végig egy térben játszódó, fordulatokban kevésbé gazdag filmből miért hiányzik szinte teljes mértékben a karakterábrázolás (leszámítva a bigott vallásos apa terrorját bemutató, ezer más filmből ismerős flashbackket), és hogy tulajdonképpen mi is hivatott izgalmassá tenni a pofonegyszerű ördögűzős sztorit. Nem is az a legnagyobb probléma, hogy a produkció Amoedo számára komoly visszalépés – igazán az kínos, hogy idei munkája még Friedkin negyvenöt éves klasszikusával szemben is látványosan alulmarad.

ROBOZ GÁBOR

Sötét elmék

The Darkest Minds – amerikai, 2018. Rendezte: **Jennifer Yuh Nelson**. **Alexandra Bracken** regénye nyomán írta: **Chad Hodge**. Kép: **Kramer Morgenthau**. Zene: **Benjamin Wallfisch**. Szereplők: **Amandla Stenberg** (Ruby), **Harris Dickinson** (Liam), **Skytan Brooks** (Dagi), **Miya Cech** (Zu). Gyártó: **21 Laps Entertainment**. Szinkronizált. 104 perc.

Hiába fogyatkozik rohamosan a *young adult*-mozik iránti érdeklődés, Hollywood továbbra is igyekszik hasznot húzni *Az éhezők* viadalával hajdan csúcsára érkezett ciklusból. Az álomgyáriak ezúttal **Alexandra Bracken Sötét elmék** című regényét formálták mozgóképpé, ám a produkció korántsem tűnt sikervárományosnak: már az eredeti lektúr is a YA-históriák kliségyűjteménye, ráadásul a direktori széket egy kevés rutinnal bíró animációs rendező, **Jennifer Yuh Nelson** (*Kung Fu Panda*-sorozat) foglalta el. A tinédzserhősök köré szőtt negatív utópiák akkor igazán figyelemreméltók, ha a mának is üzennek, a *Sötét elméktől*

azonban távol áll a társadalomtudatos rétegzettség. A szuperképességekkel megáldott hősnőt a film elején „rehabilitációs” táborba zárják, mert a kormány – számos más társával együtt – veszélyforrást lát benne. Ennek örvén a *Sötét elmék* könnyűszerrel reflektálhatna Trump elnök migrációs politikájára, ám a szkriptet jegyző **Chad Hodge** nem csapja le a magas labdát: a mozi szinte rögtön a bonyodalmak felvázolásával indul, és a tábori körülmények illusztrálására is csupán néhány percet szán. Így aztán a történet javát az tölti ki, ami a regényben sem túl izgalmas: az ifjú protagonisták szerelmi szállal megtöltött bolyongása. **Hodge** végül elveszti a vámon, amit a réven nyert: hiába szab az első perctől feszes iramot a cselekménynek, a hatástechnikailag egysíkián megvalósított jelenetek és a visszatérő konfliktusok (az író legalább ötször állítja hősnőjét a „hazatérni vagy sem” dilemmája elé) láttán hamar lankadni kezd a nézői figyelem. A szerény büdzséből adódóan a látványvilág sem túl markáns, a szüzsében pedig *Az erő krónikája*, a *Stranger Things* és a *Logan* motívumaira ismerhetünk – ám ezúttal minden kisül, akár egy sorozat pilotepizódjában, amely talmi szemfényvesztéssel próbálja magához édesgetni közönségét.

KOVÁCS PATRIK

Hotel Transylvania 3: Szörnyen remes vakáció

Hotel Transylvania 3: Summer Vacation – amerikai, 2018. Rendezte: **Genndy Tartakovsky**. Írta: **Michael McCullers** és **Genndy Tartakovsky**. Zene: **Mark Mothersbaugh**. Gyártó: **Columbia Pictures / MRC**. Gyártó: **InterCom**. Szinkronizált. 97 perc.

Vakációra megy a **Drakula** család: nem vicc kezdődik így, hanem a hat éve startolt *Hotel Transylvania*-animációk legfrissebb felvonása, amelyben a szörnyfogadót üzemeltető erdélyi vámpírgrófot viszi és kíséri kikapcsolódni nem csak szűkebb családjá, de valamilyen híres-neves monstrumtársá, akiket az előző részekben ismerhettünk. Ám a luxushajó-

ra helyezett szörnyparti nem csupa móka és kacagás, a kalandokból az érzelmi szál éppúgy nem hiányzik, mint a veszedelmek elhárítása, sőt a kettő összekapcsolódik: **Drakula** ezzel a hölgygel „dingel” (azaz belehabarodik első látásra), aki dédapja örökébe lépve elpusztítani készül a szörnyeket.

Mint ahogy a *Hotel Transylvania 3*-nak már nem kell bibelődnie a szörnykarikatúrák jellemzésével, és a főellenség, a **Bram Stoker-örökségből** előlépő **Van Helsing** fölvezetését is lezavarja a nyúl farknyi, ám annál pörgösebb prológusban, többnyire felesleges kitérők nélkül arra koncentrálhat, ami eddig is a sorozat erőssége volt: a fergeteges tempóban szervírozott vizuális humorra. **Genndy Tartakovsky**, a groteszk infantilizmust az abszurd komédiával összehoronzó *Dexter laboratóriuma*-tévészéria szülőatyja jegyzi az új részt is, melynek laza cselekményvezetése minden eddiginél nyilvánvalóbban szolgál pusztá ürügyként az epizodikus gegek felfűzésére – és éppen ezért (no meg a *Drakulát* szinkronizáló **Adam Sandler** jellegzetes kelléktárának visszafogott alkalmazásáért) üdítőbb az összkép, mint az előzmények esetében. A *Hotel Transylvania 3* könnyedén he-

lyez egymás mellé Magritte-festményt idéző figurákat és ógörög eredetű motívumokat, pompás *Szörnyecskek*-paródiát és holdfényes kirándulást a lakatlan szigeten – a táncparketten parádézó, a tenger mélyén lubickoló vagy éppen ezer veszély elől menekülő szereplők hiperaktív mozgásformái pedig mindvégig művészek és mulatságosak.

VARGA ZOLTÁN

A kíméletlen

A Prayer Before Dawn – brit-francia, 2017. Rendezte: Jean-Stephane Sauvaire. Írta: Jonathan Hirschbein és Nick Saltrese. Kép: David Ungaro. Zene: Nicolas Becker. Szereplők: Joe Cole (Billy), Pornchanok Mabklang (Fame), Panya Yimmumphai (Keng), Vithaya Pansringarm (Preecha). Gyártó: Senorita Films / Indochina Productions. Forgalmazó: Vertigo Média. Feliratos. 117 perc.

A művesebb tartalomra szomjazó filmbarátok szemében a harcművészeti műfaj sosem kapta meg a megérdemelt megbecsülést, a klasszikus sportdráma zsánere pedig hiába számít kurrens kategóriának a független fesztiválok és a nagypresztízsű díjkiosztókon, a szélesebb közönséget már kevésbé képes megszólítani. Jean-Stéphane Sauvaire mozija látszólag ebbe a holtcsávba sodródott, holott sokkal inkább tekinthető karakterdrá-

mának, amely a Joe Cole által megformált thai box harcosra fókuszál; a fiatal angol színész, akire Jeremy Saulnier *Green Room*-jában figyelhetett fel a műértő közönség, ritkán látható *one man show*-t prezentál 117 percben.

A droghalhé miatt elítélt, Thaiföld legszörnyűbb börtönebe vetett bunyós túlélőtörténete mind lélektanilag, mind fizikailag könyörtelen puritán-sággal kerül bemutatásra, a test dekonstrukciója és a szellem pokoljárása mindenféle álszeméremtől mentes, élmélygésre hajlamos egyéneknek ellenjavallott jelenetekben lép újabb és újabb stációkba. Az eredeti nyelvi környezet megtartása (thai nyelvű szöveg ritkán került feliratozásra), a minimális angol dialógusok alkalmazása nemkülönben hatásos rendezői eszköznek bizonyul: a komfortzónájából kiszakított nézőt a főszereplőhöz hasonlóan nyeli el a Bangkok Hilton idegen és fenyegető közege, ahol a legcsekélyebb gesztus is végzetes atrocitásba torkollhat. Miután a rendező a további szerepeket thaiföldi ex-fegyencekre osztotta, illetve valódi börtönben forgatott, hiteles keretet sikerült adni a filmnek, amelynek szívét-lelkét a mindössze 30 éves angol színész hátborzongató vászonjelenléte és bámulatos metamorfózisa adja ki. Nyilvánvaló, hogy *A kíméletlen* nem a *martial arts* zsáner híve-

inek vagy a sportfilmek rajongóinak forgott; sem letaglózó nyersességét, sem szilaj lendületét, sem elemi erejű hatását nem csorbítja efféle önkorlátozó rendezői szemlélet.

GÉCZI ZOLTÁN

Meg – Az őscápa

The Meg – amerikai, 2018. Rendezte: Jon Turteltaub. Írta: Steve Alten regényéből Dean Georgaris, Jon Hoeber és Erich Hoeber. Kép: Tom Stern. Zene: Harry Gregson-Williams. Szereplők: Jason Statham (Jonas), Li Bingbing (Suyin), Winston Chao (Zhang), Rainn Wilson (Morris), Ruby Rose (Jaxx). Gyártó: Gravity Pictures / Apelles Entertainment / Maeday Productions. Forgalmazó: InterCom. Szinkronizált. 113 perc.

Spielberg (al)műfajteremtő klasszikusának máig töretlen kultuszát és a horrorban utazó producerek témaérzékenységét ismerve egészen meglepő, hogy minden idők legfélelmetesebb tengeri ragadozója, az óriásfogú cápa nem foglalhatta még el méltó helyét a filmes szörnypantheonban King Kong és Godzilla mellett, mert kizárólag a trashgyártó szakmunkások mertek eddig hozzányúlni (lásd a *Gyilkos cápa 3.: Őslények tengerét* és a *The Asylum* féle *Mega Shark*-sorozatot.) A popkulturális köztudatba ez a kétféle év kihalt cápa Steve Alten 1997-ben kiadott regényével került be, nyilván a

Jurassic Park sikere által is ihletett *Meg: A Novel of Deep Terror* megfilmesítési jogai azonnal el is kelttek, de hiába látott fantáziát a projektben George Clooney-tól Del Torón át Jan de Bontig több nagy név, 19 év kellett hozzá, hogy elkészüljön az adaptáció.

A producerek csökkenő ambícióit és elvárásait tökéletesen jelzi, hogy végül az A-kategóriás sztárnak még fénykorában sem nevezhető Jason Statham lett a főszereplő, a rendezői székbe pedig az a Jon Turteltaub (*Jégveled!*, *A nemzet aranya*) került, akinek a neve egyet jelent a tisztas középsszerrel. A *Meg* is tökéletesen középutas: technikailag, a trükkök minőségét illetően megközelíti a legnagyobb blockbusterek színvonalát, miközben a történet és a karakterek kidolgozottságát illetően csak kevéssel emelkedik a trashverziók fölé. A filmbe ölt dollármilliárdok nyoma meglátszik, ahogy az is, hogy büdzséjét nagyrészt a kínai koproducer cég teremtette elő, fontos szerepet és dialógusidőt kapnak ennél fogva a kínai szereplők, ami egy Délkelet-Ázsia partjainál játszódó történet esetében még indokolható is. Az már kevésbé, hogy a nemzetközi jegybevételek maximalizálásának érdekében végül korhatárosra vágják a filmet, így a közhelyes dramaturgiai megoldásokért és elcsépelet jump scare-ekért és az általa-

Az én hősöm

Le retour du héros – francia, 2018.
Rendezte: Laurent Tirard. Írta: Gregoire Vigneron, Declan May és Laurent Tirard. Kép: Guillaume Schiffman. Zene: Mathieu Lamolety. Szereplők: Jean Dujardin (Neuville), Mélanie Laurent (Elisabeth), Noémie Merlant (Pauline), Christophe Montenez (Nicolas). Gyártó: JD Prod / Studio Canal / Nexus Factory. Forgalmazó: Big Bang Média. Szinkronizált. 90 perc.

Durván általánosítva a vígjátékokkal gyakran az a probléma, hogy nincs meg a forgatókönyvben az a plusz munka, amitől a humor szellemes lesz. Ami összetettebb, mint a puszta jellem- vagy helyzetkomikum, túlmutat az olcsó nyelvi humoron és nem igyekszik altesti poénokkal megúszni az igényes szórakoztatás feladatát. Időnként azonban szembejönnek olyan darabok, amelyeknek az arányai tökéletesek, ahol a gondosan felépített karakterek és a bennük kódolt feszültségek jó ritmusban adagolt konfliktusokban gerjednek össze, és a nézőtér felhangzik az önefeledt nevetés. Mint például az *Az én hősöm*.

A napóleoni háborúk idején a francia vidéki arisztokrata család kisebbik lánya, Pauline kezét megkéri a magabiztos és sármos Neuville kapitány.

Csak hogy amint a lány igent mond, a kapitánynak el kell mennie háborúba, és hiába ígéri, hogy minden nap írni fog, egy sor sem érkezik felőle. Az idősebb lány, Elizabeth sejteti, hogy a link kapitány azonnal elfelejtette a hűgát, ezért amikor Pauline belebetegszik a bánatba, elkezd Neuville nevében leveleket írni a testvérének: egyre vadregényesebb kalandokban ábrázolja a férfit, míg nem a kapitány egyszer csak lerongyolódva, dezertőrként hazatér. Ekkor Elizabethnek választania kell, hogy lelepleződik vagy tovább aszisztál a hazugsághoz.

A francia vígjátékokon és családi filmekben edződött Laurent Tirard forgatókönyvíróként és rendezőként is jegyzi a filmet, így az elismerés jó része őt illeti - különösen azért, hogy a képes volt úgy az emberi esendőségre és jellemhibákra koncentrálni, hogy egy pillanatra sem lesz cinikus vagy gúnyos. Sem pedig giccses, mert amikor éppen túlcserdül a romantika, valamilyen frappáns fordulattal fájdalommentesen kijózanítja a nézőjét. Ráadásul a Neuville-t és Elizabethet alakító Jean Dujardin és Mélanie Laurent kettőse is remek: amellet, hogy mindkét szerep jutalomjáték, a két színész szinte vibrál együtt a vásznon.

SÁNDOR ANNA

Végállomás: esküvő

Destination Wedding – amerikai, 2018. Rendezte és írta: Victor Levin. Kép: Giorgio Scalì. Zene: William Ross. Szereplők: Keanu Reeves (Frank), Winona Ryder (Lindsay), Dj Dallenbach (Menyasszony), Ted Dubost (Vőlegény). Gyártó: CISS / Company 3 / GreenSlate / Snap Sound / Tunnel Post. Forgalmazó: Vertigo Média. Szinkronizált. 90 perc.

Az utóbbi években látványosan kibővülő esküvői szolgáltatások olyan letaglózó ütemben differenciálódtak, hogy ezzel még a piaci résekbe különösen érzékeny amerikai filmgyártás sem tudott versenyezni. A *Bazi Nagy Lagzi*-mozik, *Másmopossággal* járó legénybúcsú-darabok és megrázó *Koszorúslány*-eposzok trendkövető termékei után viszont most a filmkínálat kerülhet lépéselőnybe, hiszen elkészült az esküvőellenesek esküvői vígjátéka.

Victor Levin író-rendező kisköltségvetésű munkája a násznép két kevésbé lelkes tagjának (a megbántott ex-menyasszony és a gyűlölködő féltestvér) találkozásán keresztül szólítja meg a házasság kőszá ötletére is grimaszolva legyintő, cinikus közönséget. Ráadásul mindezt egy valóban formabontó *screwball comedy* keretében teszi – hi-

ba tűnik fel egy Párdubcédi is a ceremónia egy pontján. A kiálthatatlan természetű főhősöknek egy háromnapos lagzit kell átvészelnüök a kaliforniai borvidéken, de ők a kötelező udvariasságra sem ügyelve vonják ki magukat a buliból, hogy inkább kibeszéljék feloldhatatlan világfájdalmukat és hangot adjanak az emberi kapcsolatok iránti általános megvetésüknek.

Végig nyílt titok: ez a film a drámairól parádéja. Az író-rendező Levin gyakorlatilag egy másfél óras színpadi dialógot görget az andalító díszletetek között, melyben nemcsak a hírhedten faarcú színészek (Winona Ryder és Keanu Reeves) kapnak feltűnően kevés mozgásteret, hanem a kamera is megdermedve figyel, ahogy tapintatot hírből sem ismerő ripsztrajkait hadarják. Legyenek bár az idilli dombokon, intim helyzetben, vagy a vendégseregnek szervezett kínai talpmasszázs, válogatott sértéseik szövegfolymát a műfaji szabályok által előírt gyengéd érzelmek megszületése sem tudja kikökkenteni. A megrögzötten szkeptikus szingliknek így egy pillanatra azt is elhithetjük, hogy már az esküvői filmekben sincsenek csodák.

ÁRVA MÁRTON

